

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 1To/45/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5921010085
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Monika Liptáková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2022:5921010085.1

Uznesenie

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Moniky Liptákovéj a sudcov JUDr. Vladimíra Kuráka a Mgr. Anny Mihálikovej, na verejnom zasadnutí konanom 20. septembra 2022 prejednal odvolanie obžalovaného L. V., nar. XX.XX.XXXX, proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/18/2021 zo 17.1.2022 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného L. V. z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, sp.zn. 1T/18/2021 zo 17.1.2022 bol obžalovaný L. V. uznaný za vinného, že:

hoci je podľa § 62 zákona č. 36/2005 Z.z. o rodine,

- podľa rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č.k. 16C/20/2008 zo dňa 09.04.2008, právoplatného dňa 07.05.2008, bol povinný prispievať na výživu svojich detí G. V., nar. XX.XX.XXXX a Y. V., nar. XX.XX.XXXX, sumou 33,19 eur (1 000,- Sk) mesačne na každého z nich, ktoré mal poukazovať vždy do každého 15. dňa v mesiaci

k rukám H. V., a od 15.03.2018 výživné pre dcéru k rukám Y. V. z dôvodu nadobudnutia plnoletosti,

- podľa rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 2P/8/2019 zo dňa 03.06.2019, v spojení s opravným uznesením č.k. 2P/8/2019-94 zo dňa 02.01.2020 a rozsudkom Krajského súdu Žilina č.k. 8CoP/6/2020-117 zo dňa 28.02.2020, právoplatným dňa 24.03.2020, je povinný prispievať na výživu syna G. V., nar. XX.XX.XXXX, sumou 120,- eur mesačne počnúc právoplatnosťou rozsudku, ktoré má poukazovať vždy do každého 15. dňa v mesiaci k rukám H. V.,

podľa rozsudku Okresného súdu Ružomberok č.k. 11Pc/3/2019-42 zo dňa 25.06.2019, právoplatného dňa 06.09.2019, je povinný prispievať na výživu dcéry Y. V., nar. XX.XX.XXXX, sumou 120,- eur mesačne počnúc dňom 01.03.2019, ktoré má poukazovať vždy do každého 15. dňa v mesiaci k rukám Y. V., svoju vyživovaciu povinnosť úmyselne neplnil od 07.06.2011 do vyhlásenia rozhodnutia, t.j. do 17.01.2022, s výnimkou období

- od 07.06.2011 do 14.06.2011, kedy bol dočasne práceneschopný,

- od 17.10.2011 do 31.01.2012, kedy bol dočasne práceneschopný,

- od 06.06.2012 do 03.01.2013, kedy bol vo výkone trestu odňatia slobody vo Vazebnej väznici Praha Ruzyne v Českej republike, kde nahlásil svoju vyživovaciu povinnosť,

- od 14.05.2013 do 14.06.2013, kedy vykonával väzbu v Českej republike, Vazební věznice Praha - Pankrác,

- od 14.06.2013 do 14.01.2014, kedy vykonával trest odňatia slobody v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica, kde nahlásil svoju vyživovaciu povinnosť,

- od 06.08.2014 do 20.08.2015, kedy bol práceneschopný,

- od 18.01.2016 do 18.07.2018, kedy vykonával väzbu a následne trest odňatia slobody

v Ústave na výkon trestu odňatia slobody a Ústave na výkon väzby Ilava a v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Ružomberku, kde nahlásil svoju vyživovaciu povinnosť,

- od 20.03.2019 do 19.11.2020, kedy bol vo výkone trestu odňatia slobody vo Vazebnej väznici Praha Ruzyne v Českej republike, kde nahlásil svoju výživovacu povinnosť,
- 11. 11. 2021, kedy prostredníctvom tretej osoby uhradil H. V. sumu 111,93 eur a dňa 10. 01. 2022 uhradil H. V. sumu 199,48 eur,
čím dlhuje na výživnom na obidve deti sumu 3 721,62 eur k rukám H. V., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bydlisko Z. S. XXX, okres K. a
k rukám dcéry Y. V., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bydlisko Z. S. XXX, okres K. sumu 1 899,13 eur,
keď L. V. bol zamestnaný v Českej republike od 01.04.2010 do 14.10.2011
v spoločnosti Emeran 1791, s.r.o., Praha, Malá Strana, IČ:25033778 s celkovým príjmom (vymeriavací základ) vo výške 132 962,- CZK (5 374,37 eur), od 01.02.2012 do 30.06.2012
v spoločnosti LIONS - školicí stredisko Nesuchyně, s.r.o., Kyšice, IČ:28510046 s celkovým príjmom (vymeriavací základ) vo výške 42 092,- CZK (1 641,65 eur), od 01.03.2013
do 13.05.2013 v spoločnosti LIONS - školicí stredisko Nesuchyně, s.r.o., Kyšice IČ:28510046 s celkovým príjmom (vymeriavací základ) vo výške 29 158,- CZK (1 128,23 eur), a od 27.05.2014 do 26.08.2014 v spoločnosti Mildorf, Aleš, Mšec, IČ:76522822
s celkovým príjmom (vymeriavací základ) vo výške 29 059,- CZK (1 043,75 eur),
od 28.09.2015 do 27.10.2015 pracoval v Slovenskej republike na dohodu o vykonaní práce v spoločnosti GEJDÁK, s.r.o. s celkovým príjmom brutto vo výške 34,94 eur,
od 09.11.2015 do 19.01.2016 pracoval na dohodu o pracovnej činnosti v spoločnosti Veselovský, s.r.o. s celkovou čistou mzdou vo výške 229,42 eur, od 18.07.2018
do 08.08.2018 bol vedený ako uchádzač o zamestnanie, vyradený bol pre nespoluprácu,
od 10.08.2018 do 31.08.2018 pracoval v spoločnosti KIMEX Group s. r. o. Košice, IČO: 36191906, kde mal čistú mzdu 768,20 eur,
v mesiaci júl 2018 bol L. V. vyplatený jednorazový resocializačný príspevok v sume 70,- eur,
v mesiaci september 2018 sa zamestnal ako kuchár v hoteli Oravský Háj v okrese Trstená, kde pracoval do konca roku 2018 s čistým mesačným príjmom okolo 700,- eur, následne sa zamestnal v Českej republike v divadelnej reštaurácii v Rakovníku, s čistým mesačným príjmom okolo 20 000,- CZK, od 01.03.2019 do 20.03.2019 pracoval v reštaurácii Krejčárek v Prahe,
od decembra 2020 poberal podporu v nezamestnanosti v Českej republike, fajčí krabičku cigariet denne,
od 01.07.2021 do 31.12.2021 mal uzavretý pracovný pomer na dobu určitú v spoločnosti GOME s. r. o., Křivokládk 247, Česká republika, kde za obdobie od júla
do októbra 2021 mal čistý príjem vo výške 32 111,- Kč,

čím spáchal prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1 Tr. zák., s poukazom na § 138 písm. b) Tr. zák.

Za to bol podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák., § 36 písm. l) Tr. zák., § 37 písm. m) Tr. zák. odsúdený na trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov. Podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. súd obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo 17.1.2022 vyplýva, že po vyhlásení rozsudku, po vysvetlení významu rozhodnutia súdu a poučení o opravnom prostriedku obhajca obžalovaného, prokurátor a H. V. zhodne uviedli, že si ponechávajú lehotu na podanie odvolania. Hlavné pojednávanie sa za splnenia zákonných podmienok vykonalo v neprítomnosti obžalovaného.

Dňa 28.2.2022 súdu prvého stupňa bolo doručené odvolanie obžalovaného, v ktorom sú uvedené nasledovné argumenty: „Bol mi vymeraný nepodmienečný trest 18 mesiacov, čo je z môjho hľadiska nepríjemný trest a určite nie je riešením, pretože mi opätovne výkonom trestu znova narastie dlh na výživnom. Mám za to, že výkon trestu nie je riešením. Viac možností splácania a platenia výživného mám na slobode. Mám za to, že vyšší podmienečný trest ma viac zaviazne k splácaniu a plateniu výživovacej povinnosti.“

Dňa 2.3.2022 súdu prvého stupňa bolo doručené podanie obžalovaného, prostredníctvom obhajcu, označené ako „Odvolanie“, v ktorom sú uvedené nasledovné argumenty: „Obžalovaný využíva zákonné právo ustanovené v § 307 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku č. 301/2005 Z.z. v platnom znení (ďalej len „TP“) a prostredníctvom obhajcu podáva proti rozsudku Okresného súdu Ružomberok, č.k. 1T/18/2021-410 zo dňa 17.1.2022 odvolanie pre

a) nesprávnosť výroku, ktorým bol uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona (ďalej len „TZ“),
b) nesprávnosť výroku, ktorým mu podľa § 207 ods. 3 TZ za použitia § 38 ods. 2 TZ, § 36 písm. l), § 37 písm. m) TZ bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 18 mesiacov nepodmienečne, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) TZ súd zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia,
c) porušenie ustanovení o konaní, ktoré rozsudku predchádzalo.“

Dňa 7.3.2022 súdu prvého stupňa bolo doručené vyjadrenie prokurátora k odvolaniu obžalovaného, v ktorom je uvedený: „V celom rozsahu sa stotožňujem s rozsudkom Okresného súdu Ružomberok, čo sa týka výroku o vine i treste, v dôsledku čoho navrhujem, aby Krajský súd v Žiline odvolanie obžalovaného v zmysle § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.“

Dňa 14.3.2022 súdu prvého stupňa bolo doručené vyjadrenie H. V. k odvolaniu obžalovaného, v ktorom je uvedený: „Obžalovaný mi do dnešného dňa neplatí výživné na deti, aj keď už prebehlo riadne pojednávanie, ani nepreukazuje snahu platiť dlžné výživné a neplatí ani bežné výživné. Ja nemám za to, že by bola nádej, aby splnil požiadavky, ktoré má. A nesúhlasím s návrhom obžalovaného.“

Dňa 14.4.2022 súdu prvého stupňa bolo doručené odôvodnenie odvolania obžalovaného, prostredníctvom obhajcu, v ktorom sú uvedené nasledovné argumenty: „Podľa informácie od obžalovaného, ktorú mi poskytol telefonicky dňa 12.4.2022, tento zaplatil celú sumu dlžného výživného dňa 11.4.2022.“

Vzhľadom na uvedenú skutočnosť mám za to, že trestnosť činu obžalovaného v súlade s ustanovením § 86 ods. 1 písm. a) Trestného zákona č. 300/2005 Z.z. v platnom znení zanikla. Preto navrhujem, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa zrušil § 321 ods. 1 písm. c) TP, na základe § 322 ods. 3 TP rozhodol sám rozsudkom vo veci a obžalovaného podľa § 285 písm. f) TP oslobodil spod obžaloby. Pokiaľ ide o v podanom odvolaní vytýkané vady konania, ktoré vydaniu rozsudku súdom prvého stupňa predchádzalo, mám za to, že ospravedlnenie obžalovaného pre jeho dočasnú pracovnú neschopnosť bolo dostatočné a bolo oprávneným podkladom jeho žiadosti na odročenie pojednávania. Ak súd prvého stupňa napriek tomu nevyhovel žiadosti obžalovaného o odročenie hlavného pojednávania, porušil tým jeho právo na obhajobu.

V prípade, ak by obžalovaný dlžné výživné neuhradil a trestnosť jeho činu by z tohto dôvodu nezankla, bol by daný zákonný dôvod na to, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok podľa § 316 ods. 3 písm. c) TP zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.“

Dňa 28.4.2022 súdu prvého stupňa bolo doručené vyjadrenie H. V. (pôvodne V.) k odvolaniu obžalovaného, v ktorom je uvedený: „Odvolanie obž. L. V. proti rozsudku nepovažujem za opodstatnené, a to z toho dôvodu, že telefonický rozhovor medzi obžalovaným a jeho advokátom nedokazuje, že dlžná suma bola v skutočnosti aj zaplatená - nie je to žiadny doklad. Do dnešného dňa som nedostala omeškané dlžné výživné. Tvrdenie p. obhajcu Friča považujem za zavádzanie, nakoľko nepredložil doklad o zaplatení. Takisto ani dcéra Y. V. nedostala vyplatené dlžné výživné.“

Dňa 10.6.2022 odvolaciemu súdu bolo doručené podanie Y. V., označené ako „Vyjadrenie“, v ktorom je uvedený: „V trestnej veci sa vyjadrujem, že do dnešného dňa 7.6.2022 obžalovaný L. V. mi poslal jedenkrát výživné vo výške 120,- eur dňa 26.4.2022 cez W. N.. Zvyšné omeškané výživné mi neuhradil.“

Dňa 10.6.2022 odvolaciemu súdu bolo doručené podanie H. V. (pôvodne V.), označené ako „Vyjadrenie“, v ktorom je uvedený: „Obžalovaný mi uhradil od posledného pojednávania jedenkrát 120,- eur na syna G. v apríli a to je jediné výživné, ktoré uhradil za celú dobu, žiadne iné výživné ani zameškané výživné neuhradil.“

Na verejnom zasadnutí v konaní pred odvolacím súdom prokurátor navrhol podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť, pretože rozhodnutie okresného súdu považuje za zákonné. Obhajca v konečnom návrhu uviedol, že navrhuje, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a obžalovaného oslobodil spod obžaloby podľa § 285 písm. f) Tr. por., prípadne aby vec vrátil

súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Verejné zasadnutie sa za splnenia zákonných podmienok vykonalo v neprítomnosti obžalovaného.

Krajský súd, ako súd odvolací, predtým, ako začal plniť svoju preskúmovaciu povinnosť podľa § 317 Tr. por., zistil, že odvolanie obžalovaného bolo podané včas, v lehote stanovenej § 309 Tr. por., odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v súlade s § 307 ods. 1 písm. b) Tr. por., odvolanie spĺňa náležitosti § 311 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a nedošlo k vzdaniu sa práva na podanie odvolania alebo k späťvzatiu podaného odvolania v zmysle § 312 Tr. por., a preto odvolací súd nepostupoval podľa § 316 Tr. por.

Podľa § 317 ods. 1 Tr. por. ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Odvolací súd zistil, že vo vzťahu ku skutkovým zisteniam tvoriacim podstatu súdeného trestného činu (prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák.) je napadnutý rozsudok výsledkom konania, v ktorom sa postupovalo podľa Trestného poriadku a v ktorom nedošlo k žiadnym chybám, ktoré by mohli mať vplyv na objasnenie skutkového stavu veci. Skutkové zistenia prvostupňového súdu, tak ako sú vyjadrené v napadnutom rozsudku, sú správne a úplné, lebo zodpovedajú výsledkom dokazovania vykonávaného na hlavnom pojednávaní. Vzhľadom na to odvolací súd v otázke skutkových zistení odkazuje na veľmi podrobne rozvedené dôvody rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorými sa v plnom rozsahu aj stotožnil. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie a vyvodil z neho správne skutkové zistenia.

Obžalovaný L. V. odvolanie v podstate založil na opakovaných dôvodoch svojej obhajoby, použiteľ v konaní pred súdom prvého stupňa. S jeho námietkami, skutkovými a právnymi, sa ale súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde.

Vina obžalovanému musí byť dokázaná na základe dôkazov vykonaných v súlade s Trestným poriadkom. Podľa názoru odvolacieho súdu prvostupňový súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., teda hodnotil ich na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam.

Skutočnosť, že odvolateľ sa nestotožňuje so skutkovými a právnymi názormi súdu prvého stupňa v napadnutom rozsudku, nemôže sama osebe viesť odvolací súd k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti záverov vyslovených súdom prvého stupňa.

Súd prvého stupňa veľmi podrobne rozviedol dôkazy, ktoré usvedčujú obžalovaného zo spáchania žalovaného skutku, a jeho správne právne závery majú dostatočný skutkový základ v riadne vykonanom dokazovaní na hlavnom pojednávaní.

Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvého a druhého stupňa tvoria jednotu, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakovane vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvého stupňa.

V posudzovanej veci uplatnené odvolacie námietky obžalovaného smerujú primárne do oblastí skutkových zistení. Z jeho strany ide o výhrady voči skutkovým zisteniam, spôsobu hodnotenia dôkazov vykonaných súdom nižšej inštancie a zároveň polemizuje s odôvodnením rozhodnutia súdu prvého stupňa. V podstate sa obžalovaný takýmto spôsobom snaží presadiť vlastnú (pre neho priaznivú a od skutkových zistení súdu prvého stupňa inú) verziu skutkového stavu veci. Až následne z uvedených

skutkových (procesných) výhrad vyvodzuje záver o nesprávnom právnom posúdení skutku, resp. o inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení.

Podľa názoru odvolacieho súdu odôvodnenie namietaného rozsudku vo vzťahu k žalovanému skutku predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok, lebo súd prvého stupňa v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol a jasne odôvodnil svoje skutkové zistenia a závery.

Na tomto mieste odvolací súd poukazuje na nasledovnú časť odôvodnenia písomného vyhotovenia rozsudku súdu prvého stupňa:

„Nakoľko od pojednávania, na ktorom obžalovaný urobil vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe (s modifikáciou žalovaného obdobia), súd na hlavnom pojednávaní vykonal dokazovanie výsluchom poškodenej H. V. a oboznámil tiež listinné dôkazy, ktoré si súd vyžiadal. Poškodená H. V. pred súdom uviedla, že obžalovaný o deti nejaví žiadny záujem. Svedkyňa poprela, že by obžalovaný inou formou prispieval na výživu detí, deti sa nedostali do stavu núdze, no vzhľadom na jej osobné pomery (výrazný pokles príjmu) jej vypomáha pri financovaní domácnosti najstarší syn, ktorý je už zárobkovo činný. Aj počas návštev, ktoré obžalovaný vykonal v minulosti a na ktoré poukazoval vo svojich výpovediach, tieto prebiehali skôr v tom smere, že ich pri návšteve okradol. Všetky platby, ktoré obdržala od obžalovaného zdokladovala orgánom činným v trestnom konaní.

Svedkyňa potvrdila, že prostredníctvom spoločnosti W. N. jej obžalovaný 11. 11. 2021 poslal sumu 111,93,-Eur, 10. 01. 2022 obdržala prostredníctvom tej istej spoločnosti sumu 199,48,-Eur. Podľa svedkyne obžalovaný tieto finančné prostriedky poslal až na základe jej upozornenia, ktoré mu bolo udelené na pojednávaní zo strany súdu dňa 08. 11. 2021.

Súd sa na hlavnom pojednávaní oboznámil s pracovnou zmluvou, ktorú obžalovaný uzavrel na dobu určitú do 31. 12. 2021 z ktorej okrem iného vyplynulo, že mal dohodnutú mzdu vo výške 18.500,-Kč.

Z oznámenia jeho zamestnávateľa vyplynulo, že zo mzdy obžalovaného sú vykonávané zrážky na výživné a dlžné výživné podľa uznesenia Okresného súdu v Rakovníku, č. 6E/3/2021 zo dňa 13. 04. 2021, ako aj ďalšia zrážka na neprednostnú pohľadávku. Súčasťou tohto oznámenia bol aj mzdový list za rok 2021, z ktorého súd zistil, že obžalovaný za obdobie mesiacov júl až august 2021 dosiahol hrubý príjem vo výške 77.165,-CZK. Po zohľadnení exekučných zrážok v celkovej výške 23.232,-CZK dosiahol čistý zárobok za sledované obdobie vo výške 32.111,-CZK.

Na základe takto vykonaného dokazovania, s prihliadnutím na vyhlásenie obžalovaného, že nepopiera spáchanie skutku, ktorému bolo kladené obžalobou za vinu a to aj v súvislosti s úpravou neplnenia vyživovacej povinnosti, ktoré vyhlásenie súd prijal, dospel súd k záveru, že obžalovaný L. V. svojím konaním naplnil všetky zákonné znaky prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Trestného zákona s použitím ustanovenia § 138 písm. b) Trestného zákona, teda že najmenej dva mesiace v období dvoch rokov úmyselne neplnil zákonnú povinnosť vyživovať iného a uvedený čin spáchal závažnejším spôsobom konania, teda po dlhší čas.

Obžalovaný porušil záujem spoločnosti na riadnom plnení vyživovacej povinnosti, z hľadiska subjektívnej stránky ide u neho o konanie úmyselné, pravdepodobným motívom jeho konania bol ľahostajný a nezodpovedný prístup biologického otca maloletých detí k plneniu si jednej z najzákladnejších povinností vo vzťahu k týmto deťom, teda zabezpečovanie ich výchovy a výživy, keď povinnosť otca platiť výživné na druhej strane je vyvážená osobnou starostlivosťou matky, u ktorej boli maloleté deti (ktoré medzitým nadobudli plnoletosť) riadne plniť vyživovaciu povinnosť.“

Argumentácia okresného súdu je výstižná, presvedčivá a dostatočne odôvodňuje spáchanie skutku obžalovaným.

Z analýzy odôvodnenia odvolania obžalovaného a jeho obhajcu vyplýva, že v podstate obžalovaný len opakuje, prípadne čiastočne modifikuje svoju obhajobu použitú v trestnom konaní. Odvolací súd však rovnako ako súd prvého stupňa po dôkladnom preštudovaní predloženého spisového materiálu dospel k právnomu záveru, že skutok tak, ako je uvedený vo výrokovej časti napadnutého rozsudku, sa stal, napĺňa všetky znaky skutkovej podstaty stíhaného trestného činu a dopustil sa ho obžalovaný. Svoje úvahy súd prvého stupňa teda správne založil predovšetkým na vyššie uvedených usvedčujúcich dôkazoch, ktoré boli potvrdené a podporené ďalšími vykonanými dôkazmi. Všetky vykonané dôkazy a okolnosti z nich vyplývajúce vo svojom súhrne (na ktoré poukázal prvostupňový súd) odôvodňujú záver,

že zavinenie obžalovaného na spáchaní skutku je bez akýchkoľvek dôvodných pochybností preukázané a vyvracajú obranu obžalovaného produkovanú v priebehu celého trestného konania.

Na preukázanie viny obžalovaného musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušenú a uzatvorenú sústavu navzájom sa doplňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaného skutku a usvedčuje z jeho spáchania obžalovaného, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru.

V predmetnej mase dôkazov, ktoré usvedčujú obžalovaného zo žalovaného skutku, neboli zistené také nedostatky, ktoré by spochybňovali ich hodnovernosť do takej miery, aby umožňovali aplikáciu procesného pravidla in dubio pro reo (ktoré vychádza z ústavnej zásady prezumpcie neviny) a oslobodiť obžalovaného spod obžaloby preto, že by nebolo dokázané, že obžalovaný sa dopustil skutku popísaného vo výrokovvej časti napadnutého rozsudku.

Ak súd prvého stupňa postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Tr. por., t.j. že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo aj v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že sám na základe svojho presvedčenia hodnotí tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (R 53/1992). V prejednávanej veci odvolací súd ani sám na základe svojho presvedčenia nehodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom, ako tieto dôkazy hodnotil súd prvého stupňa. Odvolateľ primárne namieta v odvolaní hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa a predkladá odvolaciemu súdu vlastné hodnotenie dôkazov a vlastné predstavy záverov, ktoré mali vyplývať z dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa si ale odvolací súd v plnom rozsahu osvojil a v podrobnostiach naň poukazuje.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany v konaní, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces neznamená ani právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov a ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov.

V tejto súvislosti poukazuje odvolací súd na priebeh hlavného pojednávania v konaní pred prvostupňovým súdom, na ktorom obžalovaný L. V. v zmysle § 257 ods. 1 písm. a) Tr. por. urobil vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, a to za obdobie od 7.6.2011 do 8.11.2021, kedy bolo toto vyhlásenie učené. Obžalovaný zároveň odpovedal kladne na otázky podľa § 333 ods. 3 písm. c), d), f), g), h) Tr. por. Súd prvého stupňa uznesením podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Tr. por. vyhlásenie obžalovaného L. V. prijal. Zároveň dodal, že vykoná len dokazovanie vo vzťahu k výroku o treste. V tomto kontexte krajský súd poukazuje na to, že hlavné pojednávanie konané dňa 17.1.2022 sa za splnenia zákonných podmienok vykonalo v neprítomnosti obžalovaného. Z tohto dôvodu sa vyhlásenie obžalovaného, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, vzťahovalo len do dňa 8.11.2021. Za obdobie od 8.11.2021 do 17.1.2022 bolo potrebné vykonať aj dokazovanie o vine pre toto rozhodné obdobie. Na hlavnom pojednávaní konanom dňa 17.1.2022 na Okresnom súde Ružomberok bola vypočutá H. V., ktorá uviedla, že od novembra 2021 jej obžalovaný poslal dňa 11.11.2021 sumu 120,- eur a dňa 10.1.2022 sumu 199,48 eur. Aj vzhľadom k uvedenému vyjadreniu svedkyne H. V. bolo nepochybné, že obžalovaný nezaplatil zmeškané výživné v plnej sume, preto bolo namieste rozhodnúť o tom, že sa uznáva za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 1, ods. 3 písm. b) Tr. zák.

Z podania na č.l. 445 súdneho spisu síce vyplýva, že obžalovaný dňa 26.4.2022 zaplatil sumu 120,- eur, ale z tohto podania nebolo zrejmé, za aké obdobie bolo toto výživné uhradené. V zmysle predpisov civilného práva, ak splátka na neuhradené výživné nie je platiteľom určená na konkrétne obdobie, tak sa táto splátka určuje na splátku, s najstarším dátumom splatnosti. V tomto prípade krajský súd uhradenie tejto sumy priznal za obdobie, za ktoré obžalovaný vyhlásil, že nepopiera spáchanie skutku, preto nebolo možné upraviť skutkovú vetu o túto uhradenú splátku.

Čo sa týka odvolacích námietok obžalovaného v podanom odvolaní, s týmito sa odvolací súd nestotožnil a uzatvára, že so všetkými námietkami, či už skutkového alebo právneho charakteru, sa dostatočným spôsobom vysporiadal okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku. Vina obžalovanému bola preukázaná okrem výpovedí svedkýň H. V. a Y. V. aj celým radom nespochybniteľných listinných dôkazov, ktoré preukazujú jeho vinu.

Pri absencii ďalších odvolacích námietok obžalovaného proti výroku o druhu a výmere trestu, ktorý bol obžalovanému uložený súdom prvého stupňa, odvolací súd vykonal všeobecný prieskum uloženého trestu obžalovanému z hľadiska jeho zákonnosti a primeranosti. Krajský súd zistil, že súd prvého stupňa správne aplikoval ustanovenia hmotného práva rozhodujúce v okolnostiach prípadu pre uloženie trestu odňatia slobody obžalovanému L. V.. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa vyplýva, že tento si zadovážil dostatočný skutkový podklad k rozhodnutiu o druhu a výmere trestu, ktorý obžalovanému v konečnom dôsledku uložil.

Argumentáciu obžalovaného, smerujúcu proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o vine, odvolací súd neuznal a logicky potom nemohol považovať za dôvodné jeho odvolanie proti výroku o treste.

Treba uviesť, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu) a je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, t.j. na ochranu spoločnosti a na výchovu páchatel'a a ostatných občanov. Ochrana spoločnosti sa uskutočňuje dvoma prvkami, a to prvkom donútenia (represia) a prvkom výchovy. Oba prvky sa uplatňujú zásadne súčasne v každom treste.

Všeobecne treba uviesť, že Trestný zákon vychádza zo zásady, že základným účelom a cieľom trestu je ochrana spoločnosti pred trestnými činmi a ich páchatel'mi. Zmysel existencie a prípadnej aplikácie noriem trestného práva je predovšetkým v tom, aby sa trestné činy buď vôbec nepáchali, alebo páchali v čo najmenšej miere. Ochrana spoločnosti pred páchatel'mi trestných činov vrátane ochrany práv a slobôd jednotlivých občanov robí tak z trestu prostriedok sebaobrany spoločnosti pred trestnými činmi. Trest má však okrem toho pôsobiť výchovne, a to nielen na páchatel'a, ale aj na ostatných členov spoločnosti. Pritom generálna prevencia sa má uskutočňovať prostredníctvom individuálnej prevencie. Ak sa teda páchatel'ovi zabráni v ďalšej trestnej činnosti, dáva sa tým najavo aj ostatným členom spoločnosti, ktoré správanie je nežiaduce, proti čomu je namierený Trestný zákon a takýmto spôsobom možno ovplyvňovať pozitívnu hodnotovú orientáciu občanov spoločnosti. Trest súčasne vyjadruje morálne odsúdenie páchatel'a spoločnosťou. Z hľadiska týchto úvah odvolacieho súdu možno potom dospieť k záveru, že účel trestu v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. tvorí jednotu, lebo sa musí vzájomne dopĺňovať. Záver súdu o možnosti nápravy páchatel'a musí byť vždy v plnom súlade s ochranou, ktorú súd uloženým trestom poskytuje chráneným záujmom spoločnosti, štátu a občanom pred útokmi páchatel'ov trestných činov.

Individuálna prevencia spočíva vo vytvorení podmienok na výchovu odsúdeného k tomu, aby viedol riadny život. Generálna prevencia má zabezpečiť nielen odradenie ostatných potenciálnych páchatel'ov od páchania trestných činov, ale i utvrdenie pocitu právnej istoty a spravodlivosti u ostatných členov spoločnosti. Spravodlivé a včasné uloženie trestu dáva ostatným členom spoločnosti najavo, že konanie, za ktoré bol uložený trest, je protiprávne a nežiaduce, varuje ich pred páchaním trestnej činnosti a posilňuje pocit právnej istoty a právneho štátu. Trestný zákon vychádza z jednoty individuálnej a generálnej prevencie, pričom obe tieto zložky sa navzájom dopĺňajú a podmieňujú. Disproporcija medzi jednotlivými druhmi prevencie v zásade vedie k nedostatočnému výchovnému pôsobeniu trestu tak na páchatel'a trestného činu, ako i na ostatných členov spoločnosti.

Treba dodať, že záver o primeranosti trestu je daný vtedy, ak sa opiera o rozumnú väzbu medzi legitímnym cieľom a zvoleným prostriedkom jeho realizácie. Možno konštatovať, že páchatel'a môže so spravodlivosťou, a teda aj so spoločnosťou zmieriť len spravodlivý trest. Trest sa musí rovnať spôsobenému bezpráviu, z toho vyplýva, že v prípade ak bude trest, resp. odplata obsiahnutá v treste prísnejšia ako bezprávie spôsobené trestným činom, nedôjde len k negácii tohto bezprávia, ale zároveň uloženým trestom vznikne nové bezprávie - bezprávie voči neprimerane potrestanému páchatel'ovi trestného činu. Trest, ktorým štát a spoločnosť reaguje na spáchaný trestný čin ako na

nespravodlivé konanie, by mal nespravodlivosť spôsobenú trestným činom napraviť, a nie ešte viac rozmnožiť. Neprimeraný trest nemožno považovať za spravodlivý. Spravodlivý je vždy len primeraný trest. Požiadavka primeranosti trestu a jeho individualizácie núti súd prihliadať na okolnosti konkrétneho prípadu, na jeho zvláštnosti, a teda bráni mechanickému postupovaniu súdu pri rozhodovaní o treste.

Okresný súd správne aplikoval pri úvahách týkajúcich sa ukladania trestu ustanovenie § 34 ods. 4 Tr. zák., podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Súd pri určovaní druhu trestu a jeho výmery prihliadne aj na to, že páchatel' trestného činu získal trestným činom majetkový prospech; ak tomu nebránia majetkové alebo osobné pomery páchatel'a alebo to nebude na ujmu náhrady škody, uloží mu s prihliadnutím na výšku tohto majetkového prospechu popri inom treste aj niektorý trest, ktorým ho postihne na majetku, pokiaľ mu takýto trest za splnenia podmienok podľa odseku 6 neuloží ako samostatný.

Súd prvého stupňa správne aplikoval všetky hmotnoprávne ustanovenia rozhodujúce pre uloženie druhu a výmery trestu, vrátane správneho zistenia jednej poľahčujúcej okolnosti (§ 36 písm. l/ Tr. zák.) a správneho zistenia jednej priťažujúcej okolnosti (§ 37 písm. m/ Tr. zák.), keďže sa obžalovaný k spáchaniu skutku priznal a tento úprimne oľutoval a už bol v minulosti odsúdený za trestný čin, správnej aplikácie ustanovenia § 38 ods. 2 Tr. zák. Krajský súd uzatvára, že okresným súdom uložený trest odňatia slobody vo výmere

18 mesiacov so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia považuje za zákonný, primeraný a spravodlivý.

Reálne garantovanie a uplatnenie základného práva na súdnu ochranu aj v súdnom konaní trestnom neznamená, aby všeobecné súdy preberali skutkové a právne názory strany konania, ktoré v okolnostiach konkrétneho prípadu súvisia s uloženými druhmi a výmerami trestov.

Odvolací súd preskúmal správnosť konania, ktoré predchádzalo napadnutému rozsudku obžalovaným, a nezistil žiadne pochybenie. Nezistil ani chyby, ktoré odvolaním neboli vytykané a ktoré by boli takej povahy, že by odôvodňovali po právoplatnosti rozsudku podanie mimoriadneho opravného prostriedku, a to dovolania na základe ustanovenia § 371 ods. 1 Tr. por. alebo § 371 ods. 3 Tr. por.

Na základe týchto skutočností potom krajský súd, ako súd odvolací, odvolanie obžalovaného L. V. podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.